

[Birgith Mogensen]

Det bemærkelsesværdige med hensyn til kritik og tvivl om et narkoråds eksistensberettigelse er, at ingen opponenter kan vise andre tilgængelige og stabile veje, når det drejer sig om en nødvendig samlet bekæmpelse af ungdomsnarkomani, og vi skal vel ikke undlade at bekæmpe denne tiltagende landssvøbe.

Derfor må vi nu foretage os noget målrettet. Vi burde skamme os over, at det ikke er sket for længst. Vi kan ikke ansvarsløst dalre videre på den samme uorganiserede og resultatløse facon, som vi hidtil har gjort. Ungdomsnarkomaniudviklingen kender vi: flere og flere nye narkomaner og en stadig voksende gruppe af såkaldte ældre ungdomsnarkomaner, som på bekostning af samfundet kriminaliserer sig igennem en forfærdelig og elendig tilværelse, der tit ender med død.

Den 31. oktober 1981 meddelte kriminalkommissær Jørgen Juhl i Hvidovre, at der i 1981 er sket en 10-12-dobling af narkotikaskagerne i politikredsen i forhold til 1980. Stadig flere af de unge bruger hårde stoffer.

For en måneds tid siden udtalte souschef Hans Kloch fra kriminalpolitiet i København, at mere end hver tredje forbrydelse begås af en narkoman.

Læge Birgitte Kringsholm påviser i Ugeskrift for Læger den 30. januar 1981, at antallet af narkodødsfald er større end tidligere antaget.

I 1982 regner pålidelige kilder med mere end 300 dødsfald, og i dette prognosetal er end ikke medregnet de mange hundrede dødsfald, som rammer narkomaner på grund af følgesygdomme.

Danske politikere kan ikke blive ved med at lukke øjnene og vende det døve øre til, når der tales om planlægning imod ungdomsnarkomani. Debatten har for længst vist, at narkofagfolk og befolkningen fortsat presser politikerne til en mere seriøs og effektiv behandling af narkoproblemet.

Hvad har vi så gjort? Så godt som intet; dog skal der lyde en tak til justitsministerens foretagsomhed og initiativer på det politimæssige og retlige narkoområde, sidst de strafferetlige foranstaltninger mod narkohælerne. Desuden glæder det mig, at justitsminister Ole Espersen endelig har bebudet oprydning i Christianias hash- og narkomiljø.

Derimod må vi fortsat konstatere, at uddannelsesministeren og indenrigsministeren

bliver sky i blikket, hver gang der tales om henholdsvis forebyggelse og behandling af ungdomsnarkomani. De fleste kommuner, amter og lægelige myndigheder viser heller ikke den store interesse for at komme problemet til livs. Og formanden for folketingets socialudvalg bliver gram i hu, når Assurandørsocietetet tilbyder en stor sum penge til bekæmpelse af ungdomsnarkomani. Indigneret svarer fru Inge Fischer Møller, at det ikke er en privatkapitalistisk opgave, og så sker der i øvrigt ikke mere fra den side. Altså er det tilsyneladende ingens opgave, eller hvad? Lykkeligtvis har det kriminalpræventive råd sagt ja tak til Assurandørsocietetets 800.000 kr., og en oplysende kampagne er under forberedelse.

Imens fortsætter hundeslagsmålet imellem de grupper af narkofagfolk, som har forskellige meninger om henholdsvis forebyggelse og behandling af ungdomsnarkomani. De flerårige og efterhånden meget skarpe møde- og pressemeningsudvekslinger må have en ende, simpelt hen fordi diskussionen fører interesseparterne længere og længere væk fra hinanden, og fordi narkobekæmpelsessagen lider ubodelig skade, hvis disse resultat- og formålsløse skænderier fortsætter.

Løsenet er et narkoråd, hvor narkofagfolk og andre interessepartier til trods for divergerende meninger fordomsfrit mødes og udarbejder en nuanceret narkotikapolitik, som planeres og iværksættes på tværs af fagligt og politisk ståsted.

Det vil være naivt at tro, at opgaven er let at løse. Det er den ikke, men den er komplet uløselig, hvis ikke narkofagfolk sætter sig sammen og kompromisser deres forskellige meninger vedrørende forebyggelse og helbredelse af ungdomsnarkomani. Målsætningen: stop for ungdomsnarkomani, er vi jo alle enige om, men midlerne, der skal til for at nå dette mål, er narkofagfolk bestemt ikke enige om, det har debatten tydeligt vist.

Derfor kunne titlen på narkorådets første møde lyde: vi er enige om, at vi er uenige. Og med undertitlen: lad os derfor først blive enige på de områder, hvor vi er mindst uenige, og der er jo narkotikabekæmpelsesfelter, hvor meningsforskellene ikke er ret store. F.eks. er hovedparten af narkofagfolk stort set enige om, at forebyggelsesforanstaltningerne ikke er effektive nok. Kvantitet og kvalitet med hensyn til informationer og op-